

Kje so glavne težave?

- Na državnozborskih volitvah civilna družba in državljani praktično nimamo možnosti kandidirati svojih predstavnikov. Vse kandidate predlagajo politične stranke;
- Na strankarskih kandidatnih listah so pogosto kandidati od drugod in ne iz volilnih okrajev in enot, kjer kandidirajo, pri tem pa volivci ne vemo za njihove reference, niti jih osebno ne poznamo;
- Če volivci morda poznamo kakega kandidata, mu ne moremo dati prednostnega glasu, temveč velja zaporedje kandidatov, ki jih favorizirajo stranke.
- Zaradi neustrezne določitve volilnih okrajev in enot je v Državni zbor lahko izvoljen kandidat, ki dobi le nekaj sto glasov in lahko izpade kandidat, ki jih dobi več kot tisoč. Tako kandidati nimajo enakih možnosti biti izvoljeni, glas vsakega volivca pa nima enake teže. Nekateri volilni okraji nikoli ne pridejo do svojega poslanca;
- Koalicijske stranke iz Državnega zbora potegnejo v vlado posamezne poslance; zamenjajo jih tisti, ki so od volivcev prejeli še manj glasov in jih volivci še manj poznamo in so kandidirali v povsem drugih okrajih;
- V času delovanja Državnega zbora stranke sklepajo različne koalicije, ki so morda v nasprotju z voljo njihovih volivcev, volivci pa proti temu lahko kvečjemu protestirajo brez možnosti vpliva na tako odločitev.
- Številni poslanci zapustijo svoje stranke in poslanske skupine oziroma se pridružijo drugim, pri čemer pogosto prelomijo svoje volilne obljube. Na koncu se borijo samo že za svoje poslanske privilegije. Volivci lahko to le nemo opazujemo - do naslednjih volitev, ko se zgodba ponovi.